

# Nakon četiri suđenja i 1240 dana u zatvoru splitskog pomorca oslobodili optužbe za ubojstvo majke

AUTOR: MARIO MATANA | OBJAVLJENO: 17. KOLOVOZA 2025. | ČITANJE ČLANKA: OKO 10 MIN



FOTO: DALMACIJA DANAS

‘Smršavio sam više od 20 kilograma, nisam mogao jesti, noćima nisam mogao spavati, plakao sam, bio sam tužan i deprimiran, nije mi bilo ni do čega. Za svaku stvar osim odlaska na WC trebala se pisati molba...’ – dio je opisa zatvorskih dana Damira Vukovića, danas 60-godišnjaka, nakon što je pravomoćno oslobođen optužbe za ubojstvo majke Ane Vuković. A najgore od svega je bilo to što su gotovo svi, uključujući njegovog rođenog brata, ali i ostale rodbine, susjeda, prijatelja, povjerovali u osuđujuće presude i ono što se pisalo u medijima.

‘Jedino supruga, koja je bolesna, i kćer su me posjećivali u zatvoru, za mene nije vrijedila pretpostavka nevinosti – kad sam uhićen imao sam 46 godina i bio sam u naponu snage, a onda sam izgubio sve što sam imao. Život mi je uništen.’, dodao je Vuković. Jer, potrajalo je dok nije

dočekaosudski pravorijek, cijelo desetljeće sudovanja tijekom kojeg je preko 1,200 dana proveo iza rešetaka po sili zakona, najveći broj dana u ćelijama broj 39 i 36 splitskog zatvora na Bilicama.

Na splitskom Županijskom sudu posljednjih godina traju postupci, suđenja za ozbiljne, teške zločine. I u jednom značajnom broju slučajeva, suđenja se ponavljaju. Prvostupanjske presude 'padaju' na višim sudovima, a optuženici i svi uključeni po dva, ponekad čak i tri puta prolaze kroz postupak, a za pravomoćno okončanje čekaju i više od desetljeća! U ovoj seriji tekstova riječ je upravo o predmetima koji su zaokupljali pažnju javnosti. Pokušat ćemo, nakon što vas podsjetimo na ključne trenutke u tim suđenjima, u razgovorima sa što više uključenih, direktno ili posredno, doći do odgovora zašto se suđenja toliko traju što nije u interesu niti optuženicima niti pravosuđu, te što se dalje događa u slučajevima kada optuženi budu pravomoćno oslobođeni...

Četiri puta je Vuković suđen, u dva prva postupka je proglašen krivim te je u oba slučaja dobio 15 godina zatvora. Tijekom oba suđenja suci su smatrali da je bilo dovoljno dokaza, odnosno zatvorenog kruga indicija da se donese osuđujuća presuda. A kako je pritvor zakonski obavezan za sve kazne zatvora preko pet godina, tako je u oba slučaja Damir Vuković morao na Bilice. Tek je u trećem pokušaju, kod trećeg suca i potpuno izmijenjenog sudskog vijeća, oslobođen. I ta je presuda 'pala', ali zbog tehnikalije pa je četvrto suđenje provedeno praktički odmah te ponovno napisana oslobađajuća presuda. I tu je odluku Vrhovni sud konačno, na sjednici 19. prosinca 2019. godine, gotovo deset godina od zločina, potvrdio i tako pravomoćno oslobodio Damira Vukovića optužbe. Na temelju te presude splitski pomorac još uvijek parniči s državom, njegov odvjetnik Željko Lubina (koji ga je, mora se i to reći, od samog početka branio u kaznenom postupku) potražuje za svaki dan koji je njegov klijent proveo iza rešetaka nekih 300-tinjak eura. Interesantno, nije pokrenuo jednu tužbu za sve godine nepravdnog uzničenja Damira Vukovića, nego za svaki dan posebno – dosadašnje presude (sve jasno u korist Vukovića) Općinskog suda po tom pitanju ipak variraju u iznosima obeštećenja za dan proveden u zatvoru. U konačnici će Vuković ipak dobiti znatno više nego što je državno odvjetništvo kao zastupnik države originalno ponudila u pokušaju nagodbe (46 tisuća eura), vjerojatno negdje oko 150 tisuća eura, ali i Lubina će kao odvjetnik uprihoditi najmanje stotinjak eura po predmetu, kojih je cca tisuću...

To je onaj 'dosadni' dio epiloga ovog groznog slučaja. No što je bilo s onim najbitnijim, najživotnijim, što je bilo s dokazima tijekom desetljeća sudovanja? Dokazi su praktički bili isti u sva tri, odnosno četiri postupka. Dva su ona najvažnija, materijalna dokaza: tragovi trokomponentnih čestica (GSR), tzv. barutnih čestica na jakni Damira Vukovića te otisak dlana u WC-u, gdje je i pronađeno tijelo ubijene žene.

Prema optužnici, Ana Vuković je 26. siječnja 2010. godine otišla iz stana u Savskoj gdje je živjela upravo sa sinom Damirom i njegovom obitelji, da bi najranije oko 10,53 sati stigla u Vinkovačku, gdje je namjeravala (nakon što obavi kupnju na tržnici) provjetriti stan svoje zaove Anđe Vuković, koja inače živi u Parizu. Tu je ubijena, netko je prvo udario po glavi 'tupo-tvrđim predmetom', a zatim je ubijena s dva hica u grudni koš. Na koncu je tijelo ostavljeno u kadi stana, djelomično je razodjenuta, vjerojatno kako bi ubojica sugerirao nekakav seksualni element zločina. Vrata stana su bila zaključana, nije bilo tragova provale, kao niti tragova nekakve borbe – jedino što se zna o samoj likvidaciji jest iskaz susjeda koji je 'negdje između 11 i 12 sati čuo lupanje, plakanje i zapomaganje ženske osobe koje je trajalo minutu do dvije'. Za ubojstvo se doznalo tako što je upravo Damir Vuković kasnije tog popodneva uzbunio obitelj jer majka nije došla na ručak u stan u Savskoj pa su je on i brat, kao praktički jedini koji su znali da ide vjetriti stan njihove tetke, otišli tražiti u Vinkovačku. Koji sat kasnije tog popodneva pripadnik HGSS-a koji je u stan ušao preko fasade zgrade otkrio je stravičan prizor u banji te je onda alarmirana policija...

Dva tjedna kasnije uhićen je Damir Vuković te tada počinje cijeli proces. Pored dva materijalna dokaza, značajan element zbog kojeg je i podignuta optužnica protiv Vukovića (pa konačno je i dva puta osuđen) bio je ostali zatvoreni krug indicija. A riječ je o pomalo labavom alibiju, postojanjem stanovitog motiva te konačno njegovom ponašanju i reakcijama tijekom ispitivanja, ali i dok su trajala suđenja.

Riječima suda koji ga je oslobodio: '...ponašanje nije odavalo sliku optuženika koji zna da nije počinitelj, koji je pred sud izveden potpuno nevin. Takve osobe bez iznimne reagiraju impulzivno i ogorčeno, burno reagiraju na difamaciju, a nerijetko ima i prikrivenog bijesa. Upravo suprotno, optuženik te optužbe prima hladno i potpuno mirno...' – stoji između ostalog u pravomoćnoj presudi.

Potencijalni motiv, ugovor o doživotnom uzdržavanju kojeg je Damir Vuković sklopio s majkom koji mjesec ranije, nije previše zabrinuo sud jer su brojni bili svjedoci koji su potvrdili kako su svi bili zadovoljni s tim ugovorom te kako je Ana Vuković pomagala obitelji svog sina i kako su praktički živjeli u zajednici bez ikakvih sukoba.

A alibi su provjeravali i vještaci. Trebalo se utvrditi je li Vuković mogao stići s Brda, gdje se našao s poznanicima tog jutra, do Vinkovačke i natrag u vrlo uskom vremenskom okviru. Zaključak suda je da nije, odnosno da je cijelo jutro proveo ispred te trgovine ispijajući pive, dakle da uopće nije između 10 i 12 sati, dakle u vrijeme ubojstva, napuštao potpuno drugi kraj Splita!

Ni dva jedina materijalna dokaza nisu prošla puno bolje. Za otisak dlana u kupaonici Damir Vuković je tvrdio da je nastao ranije, jer je u taj stan dolazio i prije. A za barutne čestice na jakni je tvrdio da su vjerojatno nastale kad je otišao na sahranu poznanika kojem je počasni vod ispaljivao plotune... U oba slučaja vještaci nisu mogli dati decidirani odgovor – za otisak ruke ne postoji postupak koji bi utvrdio starost tragova, a nastanak barutnih čestica pronađenih na jakni Damira Vukovića se nije mogao decidirano ustvrditi, kao što se nisu mogle usporediti s onima na vesti ubijene Ane Vuković – pa je tako cijeli slučaj ostao na nizu indicija.

I dok je u prethodna dva slučaja splitski Županijski sud utvrdio da su te indicije dovoljne za izricanje 15 godina zatvora zbog kaznenog djela ubojstva (pa ih je Vrhovni sud ukinuo), konačna presuda je ipak bila oslobađajuća! Snaga tih indicija, stav je splitskog suda kojeg je u pravomoćnu odluku potvrdio Vrhovni sud, nije bila dovoljna za osuđujuću presudu već se principom 'in dubio pro reo', 'u sumnji u korist optuženog', Damir Vuković iz četvrtog puta oslobodio optužbi za ubojstvo majke.

*Tekst je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.*